

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sžo/72/2016
Identifikačné číslo spisu:	7015201398
Dátum vydania rozhodnutia:	25.10.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hatalová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:7015201398.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: Univerzitná nemocnica L. Pasteura Košice, Rastislavova 43, Košice, právne zastúpeného: Alena Zadáková & spol., advokátska kancelária, Kováčska 32, Košice, proti žalovanému: Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, Žellova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. ZS 804/00004/2015/R zo dňa 26.10.2016, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/149/2015-56 zo dňa 21.04.2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/149/2015-56 zo dňa 21. apríla 2016 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa tento domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. ZS 804/00004/2015/R zo dňa 26.10.2016. Rozhodnutím žalovaného bol zamietnutý rozklad žalobcu a potvrdené rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, ktorým bola žalobcovi uložená pokuta 1.000 Eur podľa § 18 ods. 1 písm. b/ bod 1, § 50 ods. 2 písm. a/ a § 64 ods. 2 písm. a/ a ods. 5 zákona č. 581/2004 Z. z. o zdravotných poisťovniach, dohľade nad zdravotnou starostlivosťou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o zdravotných poisťovniach“) za porušenie § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o zdravotnej starostlivosti“). Žalobcovi krajský súd právo na náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd zhodnotil, že žalobca v žalobe podobne, ako aj v rozklade proti prvostupňovému rozhodnutiu správneho orgánu namietal, že žalovaný nevykonával dokazovanie znaleckým posudkom, a preto mal za to, že jeho rozhodnutie vychádza z neúplne zisteného skutkového stavu a je nepreskúmateľné. Krajský súd sa stotožnil so záverom žalovaného, že táto podstatná námietka žalobcu

nie je opodstatnená, čo nakoniec žalovaný aj v žalovanom rozhodnutí podrobne odôvodnil. Z administratívneho spisu žalovaného nevyplýva, žeby žalobca predložil konkrétny relevantný dôkaz, napr. znalecký posudok, ktorým by istým spôsobom spochybňoval odborný záver prizvaných odborníkov, a preto aj podľa názoru súdu neexistoval právny dôvod za daného skutkového stavu, aby žalovaný vo veci nariadil ešte znalecké dokazovanie.

Zdôraznil, že v súlade so zásadou materiálnej pravdy a pri zachovaní zásady účelnosti a hospodárnosti, ak má žalovaný skutkový stav za dostatočne preukázaný a objasnený, nemusí vyhovieť návrhu na vykonanie ďalšieho dokazovania.

Z rozhodnutia žalovaného v tomto prípade jednoznačne vyplýva, že správny orgán uložil žalobcovi pokutu, pretože neposkytoval pacientovi zdravotnú starostlivosť správne, čo tento v žalovanom rozhodnutí podrobne odôvodnil a čo dostatočne odôvodnil aj prvostupňový správny orgán v smere, že žalobca porušil ust. § 4 ods. 3 zákona. Záver o porušení ust. § 4 ods. 3 zákona má oporu vo vykonanom dokazovaní, najmä v stanoviskách príbratých odborných konzultantov z príslušných medicínskych odborov, závery ktorých žalobca v konaní relevantným spôsobom nespochybnil, aj keď tak urobiť mohol, napr. ako na to správne poukázal žalovaný, predložením znaleckého posudku.

Podľa názoru súdu v preskúmvanej veci nie je preukázaný žiadny dôvod ani na spochybňovanie výsledkov takto vykonaného dokazovania a ani na dopĺňanie týchto výsledkov o znalecký posudok na účely podkladu pre rozhodnutie vo veci žalobcu. Pre úplnosť dodal, že ani v žalobe nebola žiadnym konkrétnym spôsobom spochybnená správnosť záverov odborných konzultantov a nebola ani relevantným spôsobom vyvrátená zodpovednosť za porušenie povinností zo strany žalobcu.

Súd sa stotožnil so záverom žalovaného, majúci za to, že jeho rozhodnutie, ako aj postup, ktorý predchádzal vydaniu žalovaného rozhodnutia, boli v súlade so zákonom, a preto žalobu žalobcu ako nedôvodnú v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe zamietol.

Rozsudok krajského súdu napadol žalobca včas podaným odvolaním z dôvodov

1/ podľa § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p., v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p., t.j. účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,

2/ podľa ust. § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p., súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

3/ podľa ust. § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia,

a zároveň mal napadnutý rozsudok za nedostatočne odôvodnený. Dodal, že úlohou súdu bolo preskúmať, či žalovaný pri hodnotení otázky správneho poskytnutia zdravotnej starostlivosti žalobcom postupoval v súlade so zákonom, teda či žalovaný v procese hodnotenia dôkazov sa riadil zákonnými zásadami a či v správnom konaní nebola účastníkovi konania odopretá možnosť účinne hájiť svoje práva.

V ďalšom žalobca poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžp/6/2011 zo dňa 28.03.2012. Ďalej namietal, že súd sa vôbec nevysporiadal s jeho tvrdeniami, že rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a pre nedostatok dôvodov.

Uviedol, že výrok rozhodnutia žalovaného je nezrozumiteľný; žalovaný rozhodoval ako odvolací orgán a na jeho postup a rozhodnutie sa vzťahujú ustanovenia správneho poriadku. Žalovaný vo výroku napadnutého rozhodnutia uviedol, že rozklad žalobcu zmieta a prvostupňové rozhodnutie potvrdzuje. Ďalej však vo výroku uvádzal konkrétne skutky, ktorými žalobca porušil ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z., pričom takto formulovaný výrok druhostupňového rozhodnutia nemá oporu v zákone. Vo výroku nie je presne a nezameniteľne identifikovaný skutok, ktorý je podľa správneho orgánu porušením ust. § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. (táto nepresnosť sa týka neuvedenia pracoviska, na ktorom malo dôjsť k správne deliktu). Vzhľadom na nedostatočne konkretizovaný výrok rozhodnutia ohľadne vymedzenia skutku, za ktorý bola sankcia uložená mal žalobca rozhodnutie

za nepreskúmateľné pre jeho nezrozumiteľnosť.

Rozhodnutie žalovaného mal za nedostatočne odôvodnené a nezrozumiteľné, nakoľko správne orgány oboch stupňov pri hodnotení dôkazov z hľadiska ich závažnosti neurčili, aký význam majú jednotlivé dôkazy pre ich rozhodnutie. Zdôraznil, že správny orgán môže pristúpiť k hodnoteniu dôkazov v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov len potom, ak vykonal všetky úkony s cieľom odstrániť existujúce rozpory v dôkazoch. Skutkový stav, ktorý bol podkladom pre rozhodnutie, nebol podľa názoru žalobcu jednoznačný, aby na jeho základe mohla byť voči nemu vyvodená zodpovednosť za porušenie zákona.

Konštatoval, že úlohou žalovaného bolo v prvom rade argumentačne sa vysporiadať s odvolacími námietkami účastníka konania a nie s názorom správneho orgánu prvého stupňa na ktoré žalovaný v napadnutom rozhodnutí poukazuje. Na základe uvedeného vyjadril názor, že krajský súd nevenoval dostatočnú pozornosť vadám napadnutého rozhodnutia, preto navrhol odvolaciemu súdu, aby vo veci rozhodol a rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril v podaní zo dňa 24.06.2016, v ktorom uviedol, že sa s napadnutým rozsudkom prvostupňového súdu plne stotožňuje, rozhodnutie prvostupňového súdu, ako aj jemu predchádzajúce prvostupňové súdne konanie považuje za správne a v súlade s platnými právnymi predpismi.

K námietke žalobcu o nezrozumiteľnosti výroku rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu uviedol, že túto vôbec neuplatnil v podanom rozklade, nebola žalobcom uplatnená ani v samotnej žalobe o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu a ako žalobný dôvod ani doplnená v zákonom stanovenej lehote podľa § 250h ods. 1 OSP. Vzhľadom na tieto skutočnosti považoval námietku žalobcu o nezrozumiteľnosti výroku rozhodnutí správneho orgánu za účelovú a irelevantnú, na ktorú by odvolací súd nemal prihliadať.

Za nedôvodné považoval zároveň tvrdenie o nenáležite zistenom skutkovom stave a nedostatočnom dokazovaní, keď podľa žalobcu žalovaný neodstránil rozpor medzi dvoma odbornými názormi - tvrdeniami žalobcu na jednej strane a tvrdeniami žalovaného a ním prizvaným odborníkom na strane druhej. Dodal, že platné právne predpisy nevyklúčujú, aby sa skutkové zistenia žalovaného opreli aj o názor len jedného prizvaného odborníka, pokiaľ tento spĺňa odborné a zákonné predpoklady na posúdenie prípadu. Zdôraznil, že správny poriadok v žiadnom zo svojich ustanovení nezoradzuje jednotlivé dôkazné prostriedky podľa ich dôkaznej sily a nevyklúča, aby správny orgán na posúdenie odbornej otázky namiesto znalca použil aj odborný posudok konzultanta. Vzhľadom na vyššie uvedené podľa žalovaného neobstojí požiadavka žalobcu ohľadom nariadenia znaleckého dokazovania.

Žalovaný konštatoval, že súdna prax potvrdila postavenie žalovaného ako orgánu, do ktorého pôsobnosti patrí posúdenie skutočností, či zdravotná starostlivosť bola poskytnutá správne. Ide o odborné právne otázky, pri ktorých je žalovaný ako orgán dohľadu kompetentný vysloviť svoj odborný právny názor v rámci správnej úvahy za pomoci prizvaných odborníkov - konzultantov (rozsudok NS SR č. k. 3Szd/8/2009). Skutočnosť, že žalobca s názorom prizvaného odborníka a s názorom žalovaného nesúhlasí, nemôže byť samo o sebe dôvodom na spochybnenie zisteného skutkového stavu. Vychádzajúc z platných právnych predpisov, ktoré žalovanému priznali status inštitúcie zriadenej na vykonávanie dohľadu nad poskytnutou zdravotnou starostlivosťou a vyslovovanie konečného záveru o tom, či táto bola alebo nebola poskytnutá správne, nie je úlohou žalovaného dospieť k zhode so žalobcom ako kontrolovaným subjektom, ale objektívne, nestranne a nezávisle zistiť, či zdravotná starostlivosť bola alebo nebola poskytnutá správne.

Vzhľadom na uvedené žiadal, aby odvolací súd nevyhovel odvolaniu žalobcu a aby rozsudok prvostupňového súdu potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý

rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 O.s.p. a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny; preto ho po preskúmaní opodstatnenosti odvolacích dôvodov postupom podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 25.10.2017 potom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli a internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (www.nsud.sk) najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, t. j. najmä s hmotnoprávnymi a procesnými administratívnymi predpismi.

V intenciách ustanovenia § 244 ods. 1 O.s.p. súd preskúmava aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu, podľa procesných a hmotnoprávných noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré má zákonom predpísané náležitosti, ak sa na takéto konanie vzťahuje zákon o správnom konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne v medziach odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Je nutné zdôrazniť, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 6Sžo 84/2007, sp. zn. 6Sžo 98/2008, sp. zn. 1Sžo 33/2008, sp. zn. 2Sžo 5/2009 či sp. zn. 8Sžo 547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného, je otázka správneho zistenia rozhodujúcich skutočností a dostatočného rámca podkladov pre naplnenie zásady materiálnej pravdy v ďalšom procese aplikácie hmotného práva.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v celom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednáwanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky sa vo svojom odôvodnení následne obmedzí iba na doplnenie svojich doplňujúcich zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bolo rozhodnutie krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. ZS

804/00004/2015/R zo dňa 26.10.2015, ktorým žalovaný zamietol rozklad žalobcu a potvrdil napadnuté rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa č. ZS 804/00004/2015 zo dňa 26.03.2015 (ďalej len „prvostupňové správne rozhodnutie“ alebo „rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa“) o uložení pokuty žalobcovi vo výške 1.000 Eur za porušenie § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o zdravotnej starostlivosti“), t. j. za porušenie povinnosti poskytnúť zdravotnú starostlivosť správne. Porušenie bolo zistené dňa 19.06.2014 ukončeným výkonom dohľadu nad poskytnutím zdravotnej starostlivosti neb. R. L., nar. XXXX, naposledy bytom Y. (ďalej aj ako „pacient“). Porušenie spočívalo v tom, že vzhľadom i na dostupnosť nálezov vykonaných vyšetrení a zhoršujúci sa klinický stav pacienta bola chirurgická liečba dňa 03.06.2013 a následne 04.06.2013 u pacienta indikovaná a realizovaná žalobcom s oneskorením. U pacienta boli objektivizované závažné nálezy (laboratórny nález zvýšených zápalových parametrov - Leu, CRP, PCT zo dňa 29.05.2013, CT nález dokumentujúci abscesy v gluteálnej a iliakálnej oblasti vľavo so septickou embolizáciou do pľúc zo dňa 31.05.2013, výsledok pozitívnej hemokultúry zo dňa 01.06.2013), ktoré indikovali urgentnejšiu diferenciáciu a liečbu stavu. Ortopedické vyšetrenie dňa 22.05.2013 nebolo vykonané v dostatočnom rozsahu. Diferenciálna diagnostika ťažkostí pacienta nebola dostatočná, na RTG vyšetrení bedrových kĺbov bol len náznak koxartrózy, ktorý nevysvetľoval rozsah ťažkostí pacienta. V rámci vyšetrenia chýbalo odporúčanie ďalšieho postupu. V súvislosti s uloženou pokutou uviedol, že táto je splatná v lehote do 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Z obsahu administratívneho spisu odvolací súd zistil, že správny orgán prvého stupňa na podnet dcéry nebohého pacienta vykonal dohľad nad zdravotnou starostlivosťou poskytnutou pacientovi v dňoch 03.06.2013 a 04.06.2013, ktorým bolo zistené porušenie povinností žalobcu vyplývajúcich z ustanovenia § 4 ods. 3 zákona o zdravotnej starostlivosti. O vykonanom dohľade bol spísaný Protokol č. 306/2014 zo dňa 27.06.2014 (ďalej len „protokol“), ktorý bol preukázateľne doručený a prerokovaný spolu s námietkami žalobcu voči protokolu dňa 13.10.2014, o čom svedčí vyhotovená Zápisnica č. 306/2014 (ďalej len „zápisnica“), ktorej spísaním bol výkon dohľadu ukončený. Dňa 09.02.2015 začal správny orgán prvého stupňa z vlastného podnetu správne konanie vo veci uloženia pokuty žalobcovi za porušenie ustanovenia § 4 ods. 3 zákona o zdravotnej starostlivosti, ktorého výsledkom bolo rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa o uložení pokuty vo výške 1.000 Eur podľa § 18 ods. 1 písm. b/ bod 1, § 50 ods. 2 písm. a/ a § 64 ods. 2 písm. b/ a ods. 5 zákona č. 581/2004 Z. z. o zdravotných poisťovniach, dohľade nad zdravotnou starostlivosťou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o zdravotných poisťovniach“), ktorý prvostupňový správny orgán odôvodnil tým, že výkonom dohľadu prostredníctvom skupiny vykonávajúcej dohľad v spolupráci s prizvanými odborníkmi v medicínskom odbore vnútorné lekárstvo, ortopédia a traumatológia a ošetrovateľstvo dospel k záveru, že v danom prípade došlo zo strany žalobcu k porušeniu ustanovenia § 4 ods. 3 zákona o zdravotnej starostlivosti. Vzhľadom na skutočnosť, že nemal žiadne pochybnosti o náležitosti objasnenia skutkového stavu veci a správny delikt mal za dostatočne preukázaný aj o dôkaznej stránke, nepovažoval za potrebné obstarat' v správnom konaní ďalší dôkaz, a to žalobcom požadované posúdenie veci iným odborníkom z príslušného medicínskeho odboru resp. znalcom. V ďalšom konštatoval, že včasná a správna diagnostika ochorenia, zmien v zdravotnom stave pacienta je predpokladom včasnej a správnej liečby smerujúcej k uzdraveniu pacienta alebo k zlepšeniu jeho zdravotného stavu pri zohľadnení súčasných poznatkov lekárskej vedy. Vzhľadom na uvedené vyjadril, že výšku uloženej pokuty považuje za primeranú, majúcu pre žalobcu preventívny, výchovný a nie likvidačný charakter s tým, že pokuta v uloženej výške zabezpečí, aby žalobca v budúcnosti postupoval štandardným spôsobom a správne.

O podanom rozklade rozhodol žalovaný napadnutým rozhodnutím tak, že rozklad žalobcu zamietol a prvostupňové správne rozhodnutie potvrdil uvádzajúc vo výroku aj opis skutku, za ktorý bola žalobcovi uložená pokuta. V odôvodnení rozhodnutia žalovaný konštatoval, že skutkový stav veci bol zistený úplne a správne, rozhodnutie je v dostatočnom rozsahu odôvodnené a tvrdenie žalobcu je preto neakceptovateľné. Námietky žalobcu k protokolu k zisteným nedostatkom boli preskúmané prvostupňovým správnym orgánom v spolupráci s prizvaným odborníkom pri výkone dohľadu, ktorý sa s nimi v dostatočnom rozsahu vysporiadal, čo uviedol v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, v ktorom

náležite zdôvodnil a logicky vysvetlil, prečo námietky žalobcu neakceptuje. Podľa žalovaného prvostupňový správny orgán v dostatočnom rozsahu odôvodnil, prečo neexistuje objektívny dôvod opätovne preskúmať námietky žalobcu a prečo sa prvostupňový správny orgán rozhodol akceptovať stanovisko prizvaného odborníka, ktorý sa podieľal na vyhodnotení námietok. Žalovaný mal napadnuté rozhodnutie za jasné, zrozumiteľné a náležite odôvodnené, v ktorom prvostupňový správny orgán uviedol všetky podklady pre rozhodnutie, tieto vyhodnotil aj vo vzájomnej súvislosti, dostatočne odôvodnil skutočnosť, pre ktorú zamietol návrh na zabezpečenie kontrolných odborných (znaleckých) posudkov. Skutkový stav veci tak žalovaný považoval za správne zistený a tvrdenia žalobcu k právnomu posúdeniu veci výlučne za účelové a irelevantné. Zároveň vyjadril názor, že žalobca v rozklade neuviedol také skutočnosti ani argumenty, ktoré by vyvrátili porušenie povinnosti poskytnúť zdravotnú starostlivosť správne. V súvislosti s uloženou pokutou konštatoval, že táto bola uložená v súlade so zákonom o zdravotných poisťovniach, ktorú zároveň považoval za primeranú zisteným nedostatkom, preventívnu a výchovnú, a nie za likvidačnú.

V predmetnej právnej veci bolo úlohou krajského súdu preskúmať zákonnosť správneho rozhodnutia o uložení pokuty podľa § 18 ods. 1 písm. b/ bod 1, § 50 ods. 2 písm. a/ a § 64 ods. 2 písm. b/ a ods. 5 zákona o zdravotných poisťovniach za správny delikt žalobcu, ktorého sa dopustil tým, že porušil svoje povinnosti vyplývajúce z ustanovenia § 4 ods. 3 zákona o zdravotnej starostlivosti (porušenie povinnosti poskytnúť zdravotnú starostlivosť správne). Krajský súd odvolaním napadnutým rozsudkom žalobu na preskúmanie rozhodnutia žalovaného zamietol, nakoľko záver oboch správnych orgánov považoval za súladný so zákonom.

Podľa § 4 ods. 3 zákona o zdravotnej starostlivosti, poskytovateľ je povinný poskytovať zdravotnú starostlivosť správne. Zdravotná starostlivosť je poskytnutá správne, ak sa vykonajú všetky zdravotné výkony na správne určenie choroby so zabezpečením včasnej a účinnej liečby s cieľom uzdravenia osoby alebo zlepšenia stavu osoby pri zohľadnení súčasných poznatkov lekárskej vedy.

Podľa § 18 ods. 1 písm. /b bod 1 zákona o zdravotných poisťovniach, úrad vykonáva dohľad nad poskytovaním zdravotnej starostlivosti tým, že dohliada na správne poskytovanie zdravotnej starostlivosti, a za podmienok ustanovených týmto zákonom (§ 50 ods. 2, 3 a 7) ukladá sankcie.

Podľa § 50 ods. 2 písm. a/ zákona o zdravotných poisťovniach, ak úrad pri výkone dohľadu nad poskytovaním zdravotnej starostlivosti zistí, že zdravotná starostlivosť nebola poskytnutá správne, alebo ak úrad zistí porušenie povinností ustanovených v § 46 ods. 1 podľa závažnosti zistených nedostatkov a ich následkov môže uložiť poskytovateľovi zdravotnej starostlivosti pokutu (§ 64 ods. 2).

Podľa § 64 ods. 2 písm. b/ zákona o zdravotných poisťovniach, úrad môže uložiť poskytovateľovi zdravotnej starostlivosti za podmienok ustanovených v § 50 ods. 2 pokutu až do výšky 9 958 eur, ak ide o právnickú osobu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že odvolanie žalobcu proti rozsudku krajského súdu sa podstatne neodlišovalo od dôvodov podanej žaloby o preskúmanie rozhodnutia žalovaného, s ktorého dôvodmi sa krajský súd v plnom rozsahu vysporiadal a jeho skutkové zistenia aj právne závery považuje odvolací súd za vecne správne.

Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými zisteniami správnych orgánov ako aj s ich právnym posúdením, v konaní, ani v rozhodnutiach správnych orgánov nezistil porušenie žiadneho z ustanovení správneho poriadku ani iného právneho predpisu. Správne rozhodnutia oboch stupňov obsahujú všetky náležitosti v zmysle § 47 Správneho poriadku, výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, v odôvodnení správne orgány uviedli skutočnosti, ktoré boli podkladom rozhodnutia, akými úvahami boli vedené pri hodnotení dôkazov a ako sa vyrovnali s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Odvolací súd dospel zhodne ako krajský súd k záveru, že správne orgány oboch stupňov postupovali v danej veci v intenciách citovaných právnych noriem, pre svoje rozhodnutie si zadovážili dostatok skutkových podkladov, na základe ktorých náležitým spôsobom zistili skutkový stav a aplikáciou relevantných zákonných ustanovení zo skutkových okolností vyvodili správny právny záver a preto krajský súd nepochybil, keď žalobu žalobcu zamietol.

Odvolací súd zdôrazňuje, že žalobca nevyvrátil žiadnym hodnoverným spôsobom skutočnosti a skutkový stav, ktorý bol zistený správnymi orgánmi, a s ktorými sa stotožnil aj krajský súd, a preto za takýchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutkového stavu veci.

Pre odvolací súd bolo v konaní nesporné, že žalobca sa porušenia zákonnej povinnosti dopustil tak, ako to bolo ustálené správnymi orgánmi. Preto ak krajský súd dospel k záveru, že skutkový stav veci bol v správnom konaní spoľahlivo zistený a postup ako aj rozhodnutia správnych orgánov v oboch stupňoch považoval za vydané v súlade so zákonom, bolo potrebné rozhodnutie súdu, ktorým zamietol žalobu žalobcu, považovať za správne.

V súvislosti s odvolacími námietkami odvolací súd konštatuje, zhodne so záverom správnych orgánov, ako aj so záverom krajského súdu, že bolo jednoznačne preukázané, že žalobca svojim konaním porušil povinnosť stanovenú v ustanovení § 4 ods. 3 zákona o zdravotnej starostlivosti, a to konkrétne tým, že porušil povinnosť poskytnúť zdravotnú starostlivosť pacientovi správne.

Neobstoí argument žalobcu, že rozsudok je nedostatočne odôvodnený, pretože odvolací súd zistil, že krajský súd sa s právnymi námietkami žalobcu v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde, a preto predmetnú odvoláciu námietku vyhodnotil najvyšší súd ako bezpredmetnú, ktorá nebola spôsobilá spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia.

Rovnako irelevantná bola odvolacia námietka žalobcu, ktorou tento napádal rozhodnutie žalovaného ako nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a pre nedostatok dôvodov s tým, že výrok rozhodnutia mal za nezrozumiteľný, pretože žalovaný v ňom uviedol aj konkrétne skutky, ktorými mal žalobca porušiť ustanovenie § 4 ods. 3 zákona o zdravotnej starostlivosti, preto takto formulovaný výrok nemá podľa žalobcu oporu v zákone, a to aj s poukazom na odlišné znenie výroku rozhodnutia žalovaného od formulácie výroku prvostupňového správneho rozhodnutia. Odvolací súd nepopiera, že prebratie opisu skutku z prvostupňového správneho rozhodnutia do výroku napadnutého rozhodnutia žalovaného s istými formulačnými zmenami môže vyvolať pochybnosti o správnosti rozhodnutia správneho orgánu, zároveň však musí dodať, že zo strany žalovaného nedošlo k takému pochybeniu resp. k takej vade, ktorá by mala vplyv na zákonnosť a správnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného.

Vo vzťahu k odvolacej námietke žalobcu, že rozhodnutie žalovaného je nedostatočne odôvodnené a nezrozumiteľné, nakoľko ak v konaní vyvstanú protichodné dôkazy je úlohou správneho orgánu odstrániť existujúce rozpory, odkazuje odvolací súd na odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, v ktorom tento uviedol: „Krajský súd sa stotožnil so záverom žalovaného, že táto podstatná námietka žalobcu nie je opodstatnená, čo nakoniec žalovaný aj v žalovanom rozhodnutí podrobne odôvodnil, pretože ak žalovaný do procesu výkonu dohľadu prizval erudovaných odborníkov doc. MUDr. F. V., CSc., odborníka z medicínskeho odboru vnútorné lekárstvo, MUDr. Y. N., PhD., odborníka z medicínskeho odboru ortopédia a traumatológia a PhDr. X. L., PhD., odborníčku v špecializovanom odbore ošetrovateľstvo, potom takýto postup žalovaného bol v súlade s vyššie citovaným ust. § 43 ods. 4 zákona č. 581/2004 Z. z. Z administratívneho spisu žalovaného nevyplýva, žeby žalobca predložil konkrétny relevantný dôkaz, napr. znalecký posudok, ktorým by istým spôsobom spochybňoval odborný záver prizvaných odborníkov, a preto aj podľa názoru súdu neexistoval právny dôvod za daného skutkového stavu, aby žalovaný vo veci nariadil ešte znalecké dokazovanie.“

V súvislosti s odvolacími námietkami žalobcu tak odvolací súd konštatuje, že tieto vo svetle vyššie

uvedeného, nepovažoval za dôvodné, nakoľko žalobca neuviedol v odvolaní žiadne nové skutočnosti, ktoré by záver o zákonnosti rozhodnutí a postupov vyvrátili, a teda neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

Žalobcovi uloženú pokutu považoval odvolací súd za dôvodnú, pretože žalobca porušil povinnosť stanovenú ustanovením § 4 ods. 3 zákona o zdravotnej starostlivosti konaním podrobne špecifikovaným v prvostupňovom rozhodnutí. Na základe skutkových okolností bolo preukázané, že pacientovi nebola poskytnutá správna zdravotná starostlivosť, keď vzhľadom na dostupnosť nálezov vykonaných vyšetrení a zhoršujúci sa klinický stav pacienta bola chirurgická liečba dňa 03.06.2013 a následne 04.06.2013 u pacienta indikovaná a realizovaná žalobcom s oneskorením, nakoľko u pacienta boli objektivizované závažné nálezy, ktoré indikovali urgentnejšiu diferenciáciu a liečbu stavu. Odvolací súd zdôrazňuje, že sa jedná o miernu sankciu, keďže správny orgán prvého stupňa bol oprávnený žalobcovi uložiť pokutu do výšky 9 958 Eur.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmajúc napadnutý rozsudok prvostupňového súdu ako i obsah súdneho a administratívneho spisu v rozsahu odvolania, ktorým žalobca namietal nezákonnosť napadnutého rozhodnutia konštatuje, že argumentácia žalobcu nie je spôsobilá vyvrátiť dôvody, na základe ktorých krajský súd zamietol jeho žalobu. Krajský súd sa v odôvodnení rozsudku podrobným spôsobom vysporiadal so žalobnými námietkami, a to citáciou dotknutých právnych noriem ako aj ich logickým výkladom a správnym aplikovaním na prejednávany prípad.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovel a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi vzhľadom na jeho neúspech v konaní náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Žalovanému zákon priznanie trov konania neumožňuje.

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.